

2007

**Horolezecký oddíl
TJ SIGMA HRANICE**

AKCE 2007

Březen.....přechod Nízkých Tater (východní část)

13.-16.4.....Zbojnická chata (V.Tatry) – zajistí si každý
zvlášť!

Září.....Tatry

listopad.....setkání horolezců v Bezduchově

4 leden 2008....schůze

Informace výboru HO, ČHS a TJ

Výbor oddílu

předseda

- Michal Gerla

matrikářka a pokladník

- Olga Klvaňová

skladník

- Petr Spilka

HO TJ Sigma Hranice, číslo oddílu 93

Předseda: Michal Gerla

Č	Jméno	příjmení	Adresa	Telefon práce, domů, mobil	mail
1	Petr	Andrýsek	Světlá 12, 614 00, 614 00 Brno	545233163 213642545 731 465 655	kom@ateliers.cz
2	Aleš	Brychta	Hromůvka 1520, 753 01 Hranice	581603961 731 840 568	
3	Roman	Burianec	Kpt.Jaroše 1347, 753 01 Hranice	581604536 605533009	rbmail@click.cz
4	Pavel	Dvořáček	Tovačovského 902, 753 01 Hranice	777618751	pavel.dvoracek @email.cz
5	Aleš	Frydrych	Struhlovsko 1408 753 01 Hranice	732373787	ales.frydrych@seznam.cz
6	Michal	Gerla	Pod bílým kamenem 1978, 753 01 Hranice	603948931	geomax@seznam.cz
7	Jiří	Hon	Výškovická 190, 700 30 Ostrava	553696228 724202877	jiri.hon@seznam.cz
8	Renata	Jagošová	U kostelíčka 1393, 753 01 Hranice	736632004	bambie@atlas.cz
9	Rudolf	Klvaňa	Dobrovského 764, 753 01 Hranice	581676351 602540469	ok2qa@seznam.cz
10	Olga	Klvaňová	dtto	581676281 723564319	klvanova@cetris.cz
11	Juraj	Lazík	Kpt. Jaroše 1349, 753 01 Hranice	581616700 602727189	lazik@el-lumen.cz
12	Pavel	Mráz	Jurikova 451, 753 01 Hranice	728551465	tuhacz@gmail.com
13	David	Nikitinský	Zenklova 191, 181 00 Praha 8	777266937	danik@k-ultra.com
14	Petr	Spilka	Plynárenská 1641, 753 01 Hranice	581603314 603922743	petr.spilka@centrum.cz
15	Václav	Žabíček	Nádražní 1319,Hranice	581604604	

8.1.2007

Ing. Olga Klvaňová, matrikářka

Dovolená 2007

Zatímco v celé Evropě jsme v létě padali horkem, Ruda chytil na služební cestě ve studeném Norsku bacil, co ho skolil s antibiotiky do postele v obvyklém termínu naší hlavní letní dovolené. Vyjeli jsme tedy až 19.srpna, sice nepršelo, ale rozhodně nebylo to plechově modré nebe, na jaké jsme si zvykli v červnu a červenci.

K aklimatizaci jsme vybrali Grosses Wiesbachhorn 3570 m nad Kaprunskými jezery. Přespali jsme v autě na parkovišti pod Mooseboden a ráno jsme vyjeli autobusem k horní přehradě. Spolu s davem nadšených Japonců vidíme náš kopec ve slunci, škoda, že naposledy celý i s vrškem. Výstup na chatu Hans Schweiger Haus ve výšce 2800 m n.m. nám trval 2,5 hodiny. Po tradiční kávě jdeme obhlédnout nástup, ale začíná pršet, takže honem zpět do vlídné chaty. Večer sněžilo jak v zimě.

Ráno leží všude 15 cm nového sněhu a vrchol je v mraku. Chatař ale řekl, ať jdeme, další den prý bude hůř. Parta pěti Němců a dva němečtí staříci nám na zasněžených skalách nad chatou prošlápli cestu a tak jsme se vydali vzhůru do mlhy. Šlo se celkem dobře, i když jsme neviděli vůbec nic, nahoře na Kaindlgratu strašně fučelo, takže jen zápis do knihy, navzájem vrcholové foto a rychle dolů. Při sestupu se počasí vylepšovalo, i když úplný vrch se neukázal. Na skalkách Unterer Foschenkopf jsme dali slivovičku se staříky a pak už jen pohoda na chatě.

Ráno prší, nahoře je spousta nového sněhu, další naplánované vrcholy tedy vzdáváme. V přestávce mezi dešti scházíme k přehradě (nové pláštěnky od dětí k Rudovým kulatinám jsme při jednom z deštíků po cestě vyzkoušeli k plné spokojenosti. Jejich další role byla podstatně závažnější...)

Dole u auta se rozhodujeme, že deratizace by byla nejlepší v kempu v Zell am See, který dobře známe. S ubytováním nebyly vzhledem k nic moc počasí žádné problémy. Ráno jsme využili toho, že v Zell máme zákazníka, a podívali se u něj na internet na počasí. Protože Itálie vypadala nadějně, zamířili jsme na jih. Rozhodli jsme se pro Lago di Garda, i když Ruda chvíli uvažoval i o Benátkách.

Třídenní italské intermezzo u Gardy zahrnuje koupání v krásně čisté a teplé vodě, pěší pochody kolem jezera, prohlídku starobylého

městečka Malcesine, no a samozřejmě vyvařování dobrůtek pro mlsouna včetně nezbytné kávy – máme zkrátka velké auto, které uveze i překapávač (svatební to dar italské výroby z roku 1976). Podívali jsme se i do Arca k jezeru Lago di Cavedine a ochutnali hrozny z mnoha tamních vinic. V pátek jsme zavolali naši Evce, co píšou na internetu o počasí ve Švýcarsku. Prý hezké, což mě nadchlo, Ruda taky neprotestoval a tak jsme v sobotu vyjeli směr Simplonpass. Přespali jsme na parkovišti pod sedlem a druhý den jsme dojeli přes Visp do Saas Fee. Už doma jsem na internetu vybírala čtyřtisícovky kolem této lokality, a rozhodli jsme se nakonec pro Allalinhorn hřebenem Hohlaubgrat s lehkým sestupem k lanovce Allalin Metro. Výškově to mělo být z chaty Britania cca 1000 m, sestup směrem k sjezdovkám trasou téměř „odpolední vycházky“. Na Weissmies to bylo 1300 m a stejně i dolů. My už nejsme žádní mladí lvi, takže jsme zvolili vrchol dle našich možností.

V Saas Fee jsme byli navedeni do mnohapatrové garáže, nabalili jsme batohy a lanovkou Alpinexpress jsme vyjeli na Felskin do výšky 3000 m n.m. Odtud jsme pokračovali hodinovým traverzem v novém sněhu na chatu Britannia. Na chatě vládla disciplína, zapsali si, kam a jak chceme lézt, podle toho stanovili snídani na 5 hodin, k ubytování byla povinná polopenze za 54 Fr. na Alpinverein, skvělá večeře, ale v celé chatě bohužel ani kapka vody. Chata je zásobována pouze vrtulníkem a voda je jen v ledovci nebo balená.

Při snídani formou švédského stolu zjišťujeme, že s námi jde družstvo sedmi mladých. Nechali jsme je jít před námi, potmě nám prošlápli sestup na ledovec. Tady jsme nasadili mačky a drželi jsme se za nimi. Byla to turistika mezi trhlinami, místy dost strmé. Počasí nebylo úplně ideální, poměrně silný vítr, a vrcholy okolních kopců – Weissmies, Strahlhorn, Dom postupně dostaly čepici z mraků. Ale náš vrchol byl stále vidět. Před lezeckým místem asi tak jedné lanové délky těsně pod vrcholem jsme došli těch sedm a museli jsme čekat, nebylo to nic lehkého. Tady nás došli další čtyři lezci. Začal padat sníh a vítr ještě zesílil. Navázali jsme se, nástup do stěny převisem. Takže rukavice dolů a batoh taky, dolezla jsem na štand a chtěla jsem vytáhnout batoh, ale mezitím za mě našel vůdce se třemi klienty Angličany, kterým to nešlo a musel je tahat. Předlezi nás a byli na vrcholu tak o 10 minut dřív. U vrcholového kříže jsme byli o půl jedné, jen jsme se přiblížili a hned jsme začali sestupovat. To už bylo naprosto mizerné,

vidět nebylo víc než na 10 metrů, bílá tma, hustě sněžilo a fučelo. Stopy nás vedly směrem k vlekům nad konečnou stanicí podzemní lanovky na Allalin jen asi 50 výškových metrů, pak se ztratily a já spadla dokonce po prsa do trhliny. Ruda mi pomohl ven a rozhodli jsme se, že se vrátíme na vrchol, že tak budeme aspoň vědět, kde jsme. Bylo jasné, že jsme v maléru a dolů se sami za těchto podmínek nedostaneme. Mobil v té zimě odmítl fungovat, mohli jsme jen spoléhat, že na chatě vědí, kam jsme šli a že se počasí umoudří tak, abychom slezli dolů. Sestup je podle průvodce lehký a trvá cca 2 hodiny.

Vrchol Allalinhornu byl bohužel pro pobyt nebo případný bivak nepříliš vhodný. Abychom se hýbali a byli aspoň trochu chráněni, udělali jsme si něco jako závětrí, ale na návětrné straně, která byla o něco méně strmá. Moc to nešlo, osekali jsme cepíny led z hrany hřebene a Ruda postavil ohrádku z kamenů, co nebyly přimrzlé. Problém byl, že se za ohrádkou sníh stále usazoval. Rudu napadlo, že by třeba mobil oživil, kdyby se zahřál. Dala jsem jej do podprsenky a pomohlo to. To už jsme seděli každý pod pláštěnkou, kterou z nás víchř rval, na batohu v naší ohrádce, bylo sedm hodin večer a skoro tma. Volali jsme tísňové číslo 112, ale nefungovalo (následně jsme se dověděli, že ve Švýcarsku mají výjimku – číslo 144). Naše Lenka v Česku hovor nevzala, Evka ano. Řekli jsme, kde jsme a co se stalo a ať zalarmuje záchranku. Dispečer z centrály se ozval asi za 20 minut, ověřil si, kde jsme a že jsme nezranění a poradil, ať si uděláme záhrab, že musíme počkat do rána. Ruda mu odpověděl, že ráno tam najdou dvě mrtvoly, což moc optimistické nebylo. Pak prohlásil že to bude kurevsky studená noc. Za hodinu záchranáři zavolali znovu, že nám posílají 3 horské vůdce, kteří dojdou asi za 3-4 hodiny. Byla to obrovská vzpruha, i když nám bylo zima, neměli jsme co pít (čaj už nebyl a voda ve flašce zmrzla), stále jsme zápasili s pláštěnkami, víchřem a častým čuráním, pořád jsme byli jakž takž v pořádku. S postupem času ale bylo hůř, hodně mrzly ruce a když jsme vstali, okamžitě na nás zmrzlo na kost všecko, co bylo předtím trochu zadýchané zpod pláštěnky. Ruda občas řekl, kolik je hodin a kdy už asi přijdou. Záchranáři ale nešli a jak věděli jen Evka se Zdeňkem, kteří jim opět volali, vůbec nemohli vyjít, protože se to v tom počasí nedalo. Ani k ránu se počasí nezlepšilo, jednu chvíli jsme sice viděli dole přes mlhu světlo od lanovky a zaradovali se, že už jdou, ale nic se

nedělo. To už jsem začala fňukat a neměla jsem skoro sílu udržet v necitlivých rukou pláštěnku. Opravdu div, že mi neuletěla. Najednou bylo světlo, kolem hory ve zlatém slunku, které jsem vnímala jen pár vteřin. Poslední, co si pamatuju, že jsem chtěla vstát, nešlo to a já říkala – Rudo, dolů už po svých nesejdu. Dodatečně se mi vybavil červený vrtulník ve vzduchu kousek od nás. Další stopa vědomí při letu v závěsu pod vrtulníkem a Ruda, který mě držel kolem ramen. Pak jsem ležela na něčem tvrdém a bolela mě záda. Definitivně jsem přišla k sobě, když na mě německy mluvil doktor v nemocnici. Moje první souvislá věta byla – wo ist mein Mann? – a doktor řekl, že teď je on můj muž. Mezi stálým usínáním jsem slyšela, jak Rudovi říká, že budu v pořádku. Odvezli mě na pokoj a Ruda se se mnou rozloučil. Byla jsem v klidu, myslela jsem, že když nezůstal v nemocnici, přežil tu hrůzu líp než já, donese naše věci z Britannie a pojedeme domů. Do druhého dne jsem se v péči nemocnice ve Vispu zotavila, až do poledne jsem měla kapačky, stále mi měřili tlak a teplotu, vyhřívali mi postel, hýčkali mě jídlem a pitím a vůbec se chovali velice hezky. Ve dvě odpoledne zajela do podzemní garáže v nemocnici naše milá oktávka a Ruda přišel. Měla jsem sbalený batoh se všemi usušenými věcmi včetně lékařské zprávy, poděkovali jsme a vyjeli na cestu domů, směr Furka pass.

Ruda byl ale celý jakoby zpomalený a řekl mi, že musel autobusem dojet do Saas Fee, lanovkou na Felskin, v opět mizerném počasí dojít na chatu, tam teprve po skoro 48 hodinách večeřel, ale málo pil, druhý den šel se všemi věcmi dolů k autu a pro mě. Bylo jasné, že musí moc pít a odpočívat. Opatrně jsme dojeli do kempu u Bodamského jezera a teprve tady se trochu doplnil všemožnými tekutinami. Další den jsme dojeli do večera domů a v pátek jsme hned navštívili naši obvodní paní doktorku. Potřebovali jsme něco na omrzlé prsty. Byla z našeho vyprávění docela přepadlá a řekla nám, že když jsme přežili tohle, hned tak něco nás neporazí...

Cestou jsme ještě zorganizovali posláním obou pláštěnek z nemocnice ve Vispu. Vzali je totiž jinam k usušení, já o nich nevěděla a Ruda myslel, že je mám. Přišly poštou asi za týden a kupodivu nejsou děravé od maček ani nijak poškozené. Děti, ještě jednou dík!

Teprve na zpáteční cestě jsem se dozvěděla, jak celá záchranka proběhla. Ráno asi kolem 8. hodiny se vichřice utišila. Přiletěl vrtulník, vysadil ze vzduchu dva záchranáře a odletěl. Ti nás navlékli do

postrojů a vrtulník, který se za chvíli vrátil, nás oba v podvěsu odnesl doprostřed fotbalového hřiště s umělým trávníkem v Saas Fee. Na obou koncích zrovna trénovali fotbalisté a že vedle nich skládají nějaké mrtvolky, je vůbec nezajímalo. Záchranáři se k nám vrhli, sundali nám mačky a doktor mi napíchl infuzi. Pak přiletěl další vrtulník, který nás posadil přímo na střechu nemocnice ve Vispu. Na intenzívce mě pak asi 4 hodiny oživovali. Zbývala mi prý hodina života, měla jsem tělesnou teplotu jen 32 stupňů.

Jsme pojištěni u Alpinvereinů a tak jsme byli v klidu ohledně placení. Zaplatili jsme sice spoluúčast, ale v poměru k sumám, které jsme přeposílali pojišťovně, to byla směšně nízká částka. Takže jako jediný následek bivaku ve vichřici na čtyřtisícovce jsme si odnesli mírně omrzlé prsty na ruku, nohy kupodivu vydržely. No a ještě pár ošklivých snů, kdy jsme se budili hrůzou z bezmoci. Tam nahoře jsem taky slíbila, že když přežijeme, nechci ledové hory vidět už ani na obrázku. Takže Allalinhorn byla asi naše poslední vysoká hora.

Za fyzickou záchranu vděčíme švýcarskému Air Zermatt. Moc děkujeme naší Evce a Zdeňkovi, kteří z Česka rychle přes internet pomoc zorganizovali. Chudáci, moc se té noci nevyspali. Že jsme zachráněni, věděli od chvíle, kdy jsme přistáli v Saas Fee. Mobil už zase dávno nefungoval. Ale bez něj bychom nemohli dát vědět, co se stalo. Na Británii sice zaregistrovali, že u stolu jsou dvě místa prázdná, jedna dívčinka z personálu prý dokonce o nás plakala, ale to bylo tak všechno. Jediný vůdce, který na chatě zrovna byl, nemohl stejně nic dělat.

Mockrát jsme už přemýšleli, jestli jsme udělali nějakou chybu. Určitě jsme se neměli nechat předběhnout před vrcholem. Nebo jsme měli být rychlejší a držet se těsně za sice arogantním, ale zkušeným horským vůdcem. Přežili jsme díky kondici, našim dlouholetým zkušenostem, pláštěnkám, rezervnímu oblečení, mobilu, naší jazykově vybavené dceři a hlavně mezeře ve vichřici, kdy mohl vzlétnout vrtulník. Ruda říkal, že vrtulník měl toho rána záchranných akcí víc, takže jsme nebyli jediní, které počasí nahoře uvěznilo.

Zkrátka jsme měli, jak říká zkušený Zdeněk Hrubý, za první štěstí, za druhé štěstí, za třetí štěstí a za čtvrté taky štěstí. Přejeme jej všem, kteří vědí, jak je v horách důležité.

Olga a Ruda Klvaňovi.

P.S.

Do dnešního dne nemáme z Alpinvereinu jasnou zprávu, že naše pojistná událost byla vyřízena. Ti tři horští vůdci, co nám měli přijít na pomoc, ale vlastně ani nevyšli, nám už potřetí poslali účet s výhružkou, že pokud nezaplatíme, budou to řešit jinak. Alpinverein v zastoupení Ing. Jiráska s námi komunikuje mírně řečeno poněkud podivně. Pocity docela smíšené...

nástup na Wiessbachhorn

vrchol Wiessbachhornu

Unterer Foschenkopf

*komínem k chatě Hans
Schwaiger Haus*

chata Britania

před námi Allalinhorn

z výstupu na Allalinhorn

nemocnice ve Vispu

Výlet do Peru 2006

CHACHANI

Prolog – proč jet do Peru

Peru je typická jihoamerická země, která podněcuje lidskou představivost jako málokterý stát na světě. Je to země s bohatou historií, i když mnohdy velmi krutou. Mnoho cestovatelů a i profesionálních archeologů se snaží odhalit četná tajemství dávných kultur stejně tak jako nenapravitelní hledači pokladů stále hledají bájný poklad Inků. Tento poklad je sama tato země s celým kulturním a přírodním bohatstvím. Nejslavnější a také nejznámější je říše Inků, ale tento státní útvar byl jen vyvrcholením mnoha předcházejících předkolumbovských kultur.

Peru je současně i nesmírně bohatá země na rozmanitou přírodu. Přes vyprahlou poušť se dostanete až k vrcholům nejvyšších tropických velehor na světě. Z těchto vrcholů se dostanete velmi rychle do nepředstavitelně rozlehlé amazonské nížiny, která kypí životem.

A k tomu přidejte jednoznačně nejznámější obrázek z Peru, ale i z celé Jižní Ameriky – impozantní a až nepochopitelné incké město MACHU PICCHU a je zcela jasné, že na Vašich toulkách po matičce Zemi nemůžete tuto zemi opominout.

Kaňon COLCA – oživení horské pouště

Tentokrát s dostatečným předstihem před konečným termínem pro Ročenku 2007 se za jednoho deštivého víkendu v srpnu pouštím do velmi náročného sepsání našich společných zážitků z třítydenní cesty po Peru.

Celou cestu vyprovokovala moje sestřenka Eva Šebestová z Prahy. Její manžel Jirka je geolog, pracující často ve Střední Americe, tentokrát v Peru. Před naším příjezdem pobýval v její severní části, v PIUŘE, což je první město založené dobyvatelem Incké říše Francisem Pizarem a jeho bandou krvelačných a po zlatu toužících Španělů.

Náš tým tvořilo 6 osob, již zmiňovaný Jirka s Evou, Zdena s Robertem a já s Evou. Sešlo se nás zde 5 chemiků (z toho jeden jaderný) a jeden geolog, jehož místní znalosti a vyjadřovací schopnosti zaručily podstatný úspěch a hladký průběh naší dovolené.

Nebudu se zde věnovat ani okolnostem, ani zážitky z cesty a po památkách a krásách Peru, kterých bylo skoro nescíslně. Přejdu hned na to nejdůležitější a to v daný okamžik byla cesta na kopec.

Naše cesta na horu začala vlastně už ve městě PUNO na jezeru TITICACA, kde jsme si objednali u místní cestovky pobyt v AREQUIPĚ a výlet na pozorování kondorů ve druhém nejhlubším kaňonu na světě, kaňonu COLCA.

A zde už budou naše zážitky zachyceny chronologicky i s okolnostmi, které těsně předcházely.

ANDY z letadla

Po návratu z výletu do kaňonu COLCA jsme dostali od našeho šéfa cestovky pana Marlona doporučení abychom zašli na večeři do nejprestižnější části města, na náměstí PLAZA DE ARMAS, kde je jedna restaurace vedle druhé. K turistům vybíhají z jednotlivých restaurací naháněči nebo i majitelé a zaměstnanci těchto firem a lákají nás na večeři. My ale jdeme na doporučenou adresu č. 115 a dáváme si skvělou večeři včetně obvyklého piva, i když je to drahá restaurace. Já ani na okamžik nezaváhal a zatímco ostatní si dávají již vyzkoušenou peruánskou klasiku, já zkouším CUY CHACTADO, což je pečené morče na placičku včetně hlavy a předních řezáků, vše úhledně naservírováno na talíři. Skvělý zážitek, Eva loudila ochutnávku a vyjádřila se, že morče bylo dobré, i když poněkud suché.

V 8 večer jsme opět na hotelu a domlouváme si posezení s panem Marlonem ohledně dalšího programu. Naši čtyři společníci mají zájem o poznání památek ve městě a blízkého okolí včetně ochutnávek místních specialit a my se doptáváme na možnost vyrazit na nějaký kopec, nejlépe na šestitisícovku. Po pětiminutové pauze při popíjení „coca tee“ se dovídáme všechny podrobnosti následujících dvou dnů. Každý máme to, po čem jeho srdce toužilo, i když v případě Evy

s pochybnostmi, že je tato akce rozumná. O půl deváté jsme už v cestovce a fasujeme vše potřebné, zejména mačky a cepíny, pochopitelně i stan, karimatky (2ks/os) a teplý spacák pro mě, Eva bude spát v našich dvou lehkých cestovních. Večer vše balíme, protože ráno ještě musíme koupit 8 l vody. Materiál je sice poněkud omšelý, ale celý tento výlet nás dohromady stál jen 120 USD.

CUY CHACTADO – pečené morče

24.5.St

Po dobalení všech potřebných věcí ve skladu cestovní kanceláře odjíždíme v 8 lidech směr dobrodružství. Cestou se ještě se stavujeme v obchodě dokoupit koka bombóny proti nepříjemným stavům a bolestem hlavy (horská nemoc) a potom už následuje více než 3 hod jízda stále vzhůru s naším bravurním řidičem Alexandrem a dvěma průvodci, klientů je nás dohromady pět, já s Evou a tři mladí kluci ze západní Evropy. Asi o půl jedné naše jízda končí ve výšce cca 5000 m a my opět přebalujeme svá zavazadla.

Úpatí CHACHANI (5000m) – balíme

Je horko, nikde klasicky ani mráček. Po nabalení společných potravin do základního tábora jdeme asi 2 hodiny do našeho base campu ve výšce přibližně 5300m. Stavíme svoje stany, ve společném stanu dostáváme lekci na zítra, mimo jiné se kluci učí obout mačky, což my máme nacvičeno už z dřívějších akcí na Slovensku a v Alpách. Ihned, jak se sluníčko schovalo za kopec, je pěkná zima, která se ještě během večera prohlubovala, ale my šli ještě před setměním spát. Následující den bude opět z těch delších.

25.5.Čt

Nekompromisní budíček v 1.00 hod a po polévce ve společném stanu odchod přesně ve dvě v noci.

Eva v BC na CHACHANI (5300m) – budíček v 1 hod po půlnoci

Hvězdy svítí jako pomínuté, a venku je i odpovídající teplota, aspoň – 10 st. Celsia. Naštěstí se zahříváme rychlým pochodem cca 300 výškových metrů vzhůru na sedlo. Zde už je sněhové pole a my při svitu baterek nasazujeme mačky. Následuje dlouhý traverz vlevo, kdy těch vystoupaných 300 m opět ztrácíme. Traverz je v jednom místě poměrně náročný, zledovatělý kus sněhového pole se skalním hřebínkem, který je nezbytné překonat a to stále ještě jen za světla našich čelovek. Ještě, že máme nové a velmi spolehlivé. Eva je v tomto úseku navázána na lano s jedním z průvodců, my ostatní používáme natažené lano jako zábradlí. Výstup následně vede suťoviskem stále vzhůru a je vidět, že Evča už nestačí s dechem a jejímu průvodci se nelíbí, že jdu s nimi a stále ji alespoň slovně podporuji, aby se dostala co nejvýše. Ale ve výšce asi 5800 m se obracejí na cestu zpátky a já pospíchám, abych dohnal naše kolegy, kteří se mi už dost vzdálili. Vzhledem k zimě a nedostatku času ani nevytahuju foťák, abych zvětšil třímilionové město AREQUIPU, nádherně nasvícenou mnoha světly, dost mě to mrzí.

Po půl šesté začíná svítat a před námi je „už“ jenom poslední suťový výšvih a následuje sněhový hřebínek a sněhový výšvih a ve $\frac{3}{4}$ na 8 jsme na vrcholu. Společné foto, posílání SMS z vrcholu, něco málo občerstvení a focení okolních kopců a údolí. Sopka UBINAS dnes má opět kouřící den. Ale je moc daleko, ohnisko 112 mm na mém digitálním fotoaparátu Panasonic MDC-LX1 je pro tento případ nedostatečné.

CHACHANI – vrchol

Chvíli po osmé začínáme scházet a cesta nám už ubíhá podstatně rychleji až na těch nezbytných 300 m výstupu v šikmém traverzu na sedlo, který mi dává co proto, i když je ve výšce jen 5300-5600 m.

CHACHANI – traverz při návratu

CHACHANI - sedlo 5600 m

Na sedle následuje sundávání mačky a potom už jen zbývá seběhnout suťový svah a někdy kolem půl 11 docházím jako poslední z čtyřčlenného vrcholového družstva do base campu. Mám toho doslova plné zuby a pět minut jen sedím a zírám do prázdna a snažím se vzchopit, abych začal balit. V 11 odchod a v pravé poledne nás již opět Alexandro odváží stejným džípem dolů, jakým nás vezl před 24 hodinama nahoru. O půl třetí vracíme půjčené věci v cestovce a za chvíli se už civilizujeme v hotelu, kde dáváme dlouhou sprchu, která je nevýslovně příjemná. Posléze se vracejí naši kolegové z celodenního výletu po okolí města a tak si máme o čem společně vyprávět.

Protože takovýchto kopců je v okolí města AREQUIPA několik, je pochopitelné, že by bylo možné za třítydenní dovolenou pořádit obdobným způsobem kopců několik a to i v několika různých oblastech. Stačí se jen k tomuto kroku odhodlat a mít naspořeno cca 60000 Kč na letenku a následný pobyt.

Jiří Hon

Tatry jaro 2006

Bylo to 25.května, když jsem seděl s Lukášem v jedné z hranických hospod a plánoval program na nadcházející víkend.Bylo takové to klasické jarní počasí,zataženo,občasný deštík, docela teplo, ale na horách pořád ještě ležely hromady sněhu a právě to bylo impulzem k myšlence na nějaké stylové zakončení zimní sezony. Nápad s Vysokýma na sebe nenechal dlouho čekat. Po třech „pěnicích“ jsme domluveni, bohužel pro menší nezdary ve škole si nemůžeme dovolit absenci a tak termín odjezdu padá na sobotu 3:32 ráno. Poučení předchozími nezdary s lyžováním na „těžko“ a tak trochu inspirování Messnerem vyrazíme pouze s nejnужnějším vybavením,stejně budeme spát na chatách...

Kolem půl deváté vycházíme ze Starého Smokovce směr Hrebienok. Je fakt hnusně. Mírně poprchá a viditelnost je tak 500 metrů. Nikde ani noha, ale co horší, ani žádná vločka. První lidi potkáváme u mlhou zahaleného Skalnatého plesa. Zde se objevují první zbytky sněhu, nicméně i tak poutáme v trenkách a s lyžemi na zádech dost velkou pozornost.Ani se nedivíme,zdejší stav skialpinistovi opravdu na klidu nepřidá. Nu co, snad to bude nahoře lepší.A tak se trochu posilnění čajem začínáme lopotit serpentínami směrem na Svišťovku.Pod vrcholem míváme první větší sněhová plata.Na jednom z nich pobíhá svišť, alespoň někdo. Nahoře docela přituhuje a nepříjemný vítr nás po chvílce zanáší na severní svahy nad Brnčálkou. Jak mávnutím kouzelného proutku se objevuje celá dolina i s docela luxusně vysněženými žlábkami a tak bez váhání skáčem do lyžařské výstroje, po několika hodinách nudy se začíná konečně něco dít.Jedu první, tuto zimu máme bezmála sedmdesát dní na sněhu a tak si připadáme jako ryby ve vodě.Nemůžu uvěřit kvalitě sněhu, který, byť skrz naskrz promočený vodou, neklade takřka žádný odpor.Asi čtyřista metrů pod vrcholem zastavuji. Je neskutečné ticho.Jen občas ho přeruší pád kamení, nebo menší odtrh sněhu. Konečně přijíždí Lukáš.V trenkách, přilbě a na lyžích vypadá opravdu směšně.Směšní, ale šťastní ukrajujeme jeden oblouk za druhým a ani si nevšimáme, že začíná opět pršet.Je neskutečné, jak rychle se objevují potůčky vody a nejrůznější vodopády. Začíná vodní slalom, to tu ještě nebylo.Úplně promočení dorážíme na chatu pri Zelenom plese. Pořizujeme nějaká

fota a pojídáme svačinu za usrkávání zdejšího bezkonkurenčního čaje. Pak dáme tak hodku oddych a na doporučení místních vycházíme hodit nějaké sjezdy do Meděné kotlinky. Zpočátku na lyžích, ale po chvíli si sklon vynutí použít mačky a cepín. Docela pohodovým tempem docházíme k takovému úzkému místu, nad kterým se navíc ztrácí do sněhu asi 15ti metrový vodopád. Nedá se nic dělat, musíme přes. Někde pod nohama nám hučí kubíky vody a trochu litujeme, že se nemáme nač navázat. V takových místech člověk rychle zapomene na nedostatky své fyzicky a tak se v rekordním čase dostáváme o dvě stě metrů výš, bohužel opět řádně pokropeni, tentokrát vodopádem. Pokračujeme na pásech, dvacet kroků, výdech...dvacet kroků, výdech...konečně nahoře, sundáváme pásy a valíme dolů. Dlouhé oblouky. Prostě pecka.

Na chatě zase jíme, sušíme, pak jdeme spát...

Neděle ráno je jak zlý sen. Mraky visí asi ve dvou tisících a posílají provazy vody. Čekáme. Kapky na hladině plesa tvoří čím dál hustší síť nesoustředěných kružnic a člověku z toho začíná „hrabat“. Přestává nás to bavit a opouštíme Brnčálku za hustého deště (máme namířeno na Teryho, tam se rozmyslíme, co dál). Zás to nepříjemné místo. Dýchám jak lokomotiva a sleduji, jak mi po kapuci stékají kapky. A najednou, neuvěřitelné. Hledím kolem sebe a pomalu si uvědomuji, že stojím ve sněhové vánici. Při Baraniem sedle je téměř 20cm prašanu. Jak v ráji. Chystáme se na sjezd. Mezitím se hodně zhoršila orientace, ale někde tam pod náma tušíme chatu. Sjezd je jak z freeridového videa. Najednou nějaká rovinka a..a co tady dělá vodopád? Jedem dál. Konečně jsme pod hranicí mlhy. Opět prší. Konečně nám to došlo, stojíme asi 20 minut pod Teryho chatou. Musela být tak nanejvýš padesát metrů od nás.

To definitivně rozhodlo. Jíme poslední zbytky čokolády a pomalu se snášíme dolů k vlaku.

S Tatrami se loučíme neutěšeným pohledem na neproniknutelnou mlhu, která jakoby byla předzvěstí nálady skialpinisty v následující zimu...

Aleš Frydrych, leden 2007

Monte Rosa 2006 aneb nekonečná hora

Čas utíká neuvěřitelně rychle a tak letos uplynuly již 2 roky od chvíle, kdy jsme stanuli na vrcholu Eigeru. Nastal čas přidat do sbírky alpských vrcholů nějaký další. Letos padla volba na horský masiv Monte Rosa ve Walliských Alpách ve Švýcarsku. Jako hlavní cíl naší expedice jsme si vytyčili zdolání 2. nejvyšší hory Alp – 4634 m vysoké Dufourspitze. Sestava obdobná jako v minulých letech. Pavel Dvořáček, Michal Gerla, Petr Spilka, Václav Žabíček a benjamínek naší výpravy Pavel Mráz, všichni HO Hranice. Pavel Dvořáček, který si zvolil vlastní program (měl v úmyslu zdolat 4505 m vysoký Weishorn), si s sebou vzal k dosažení tohoto cíle Martina Lišku z Brna. Díky tomu, že Michal momentálně vlastní 7-místný automobil, mohlo nás jet tentokrát více. Odjezd byl stanoven na čtvrtek 20. července na 20:00, což se nám v podstatě podařilo dodržet. Cestu jsme zvolili po našem území po dálnici až do Rozvadova, dále pak přes Německo do Švýcarska. Cesta proběhla poměrně v klidu. Pouze při přechodu německo-švýcarských hranic jsme tradičně zaujali celníky natolik, že nás odstavili na stranu. Avšak asi po 5 minutách, nezbytných zřejmě ke kontrole našich cestovních dokladů, pokračujeme bez problémů k cíli naší cesty – horskému středisku Zermatt. O tom, že se ve Švýcarsku v podstatě zastavil čas, jsme se přesvědčili hned po příjezdu. Naše oblíbené parkoviště v Taschi opět volné a stále zdarma jako před 4 roky. Rovněž seník, ve kterém jsme tenkrát spali, čekal jen na nás. Pohodovou noc nám narušila pouze místní technopárty, která se konala na hřišti souvisejícím s parkovištěm a na kterou se sjela mládež z širého okolí. Dunivé rytmy zněly údolím až do rána. Po nepříliš vydatném spánku jsme ráno nabalili batohy a vydali se vstříc dobrodružstvím. Pavel Dvořáček s Martinem se s námi v Zermattu rozloučili a chystali se na aklimatizační výstup na 4221m vysoký Zinalrothorn. My ostatní jsme vyrazili směr směr Monte Rosa Hütte. Tato horská chata, respektive bivak, který jsme měli v úmyslu zřídit si nad ní, se měl stát základnou pro naplánované výstupy. Naše obrovité batohy, které zcela jistě vážily okolo 30 kg, vzbuzovaly obdiv a údiv turistů. Když se nás dotazovali, kam že to máme namířeno a dozvěděli se cíl naší cesty, uznale pokyvovali hlavami.

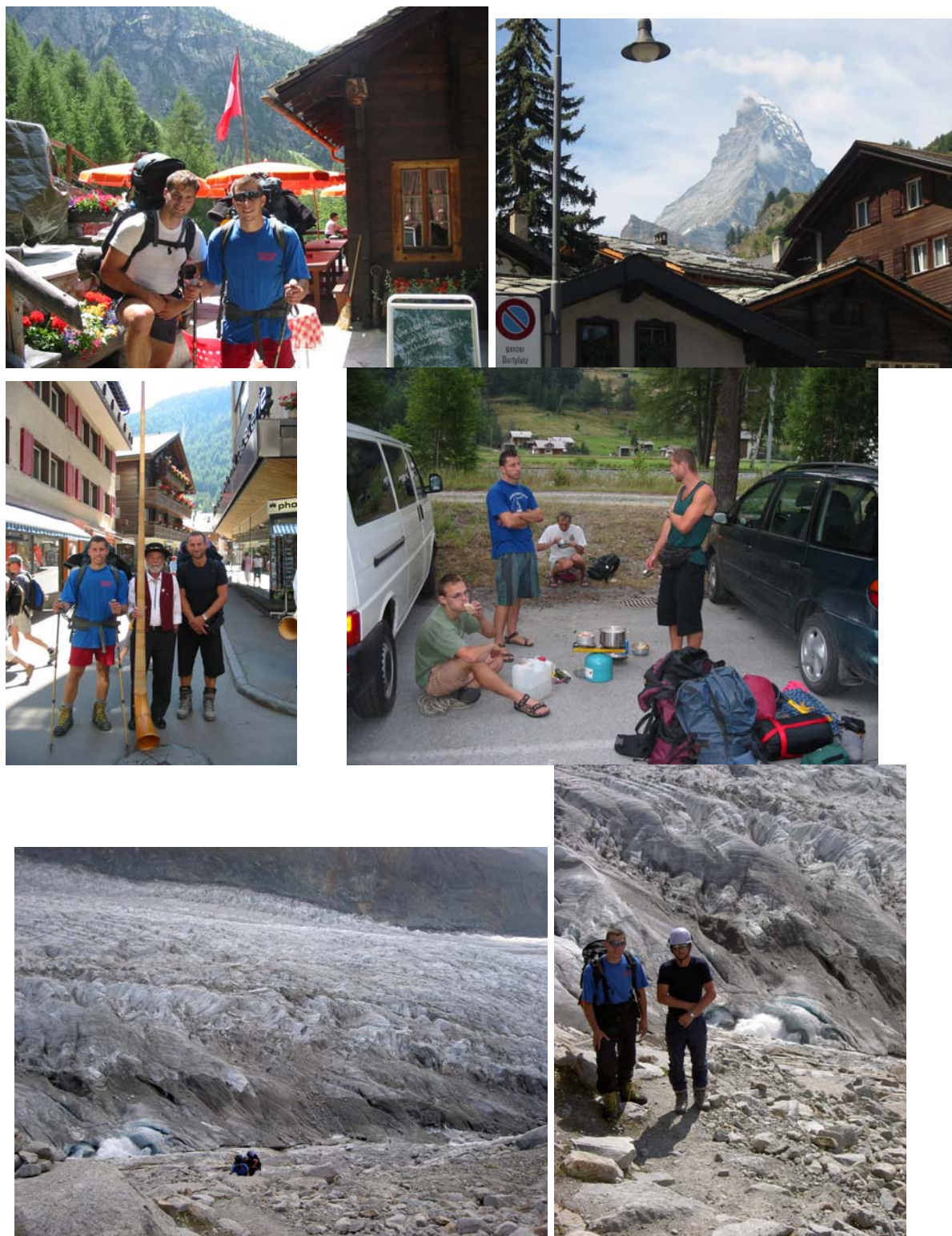
Akorát se velmi divili, proč jsme nejeli vlakem. K ulehčení nástupu se dá použít horská železnice Gornergratbahn až do stanice Rotenboden ve výšce 2815m. Tato je však značně drahá. Poté, co jsme nakonec dorazili na chatu po 7 hodinách strastiplného výstupu značně vyčerpaní, jsme se zařekli, že už to bylo opravdu naposledy. Sotva jsme vešli do chaty, rozpoutala se prudká bouře a spustil se vydatný déšť. Noc už jsme museli strávit na chatě. Uvařili jsme večeři, ubytovali se a šli spát. K výstupu na Dufourspitze je potřeba vstát ve 2:00, k vrcholu se vyráží ve 2:30. To se nám zdálo po fyzicky náročném nástupu příliš brzy. Utěšovali jsme se tím, že jsme dobří a tak jsme vyrazili až v 6:00. O tom, že to byla chyba, jsme se přesvědčili velmi brzy. Pro výstupy v Alpách je nejdůležitější vědět kudy, a kusé informace v průvodcích jsou většinou k ničemu. Základ je vyrazit k vrcholu s ostatními a držet se horských vůdců. Ti byli už v tu dobu doslova a do písmene za horama. Pokus o výstup skončil aklimatizační „procházkou“ po ledovci. Nakonec jsme byli velmi spokojeni, protože takové dobrodružství mezi ledovcovými trhlinami, kdy z mnohých nám běhal mráz po zádech už při pouhém pohledu, jsme ještě nezažili a asi hned tak nezažijeme. Den aklimatizace se nám navíc vzhledem k výšce zamýšleného výstupu velmi hodil. Asi v 17:00 jsme byli zpět na chatě. Při sestupu se nám podařilo najít mezi skalami skvělé místo pro bivak a tak jsme na chatě sbalili věci a vydali se do skal nad chatou. Po vydatné večeři jsme se uložili brzy ke spánku s úmyslem vydat se ráno k vrcholu s ostatními. Okolo 3:00 nás vzbudilo mohutné dupání, chřestění karabin a zvonění cepínů. My, vědomi si svých lezeckých kvalit, vyrážíme asi o hodinu později. Tentokrát se směrem výstupu problémy nemáme, neboť lezci před námi nám svými čelovkami ve stěně zřetelně ukazují trasu výstupu. Po krátkém skalním výšvihy se dostáváme na ledovec. Zde už je linie výstupu až k vrcholu jasná, my nazouváme mačky a sundáváme z batohů cepíny. Stoupání je čím dál strmější a s přibývajícimi výškovými metry se začíná ozývat únava. Výstup se jeví opravdu jako nekonečný, protože za každým ledovcovým výšvihem, který vypadá, že už by to mohl být vrcholový hřeben, se vždy objeví další. V závěru výstupu je nutno ještě absolvovat strmý skalní hřeben s lezením obtížnosti III. V 11:00 jsme konečně na vrcholu! 1700 metrů stoupání je úspěšně za námi. Je pondělí, 24.7.2006. Po pořízení nezbytných vrcholových fotografií a krátkém odpočinku se vydáváme na sestup.

Ten již naštěstí není tak složitý. Do sedla pod vrcholem se sestupuje skalním a ledovým kuloárem, který je jištěn fixními lany. Tlačí nás čas, neboť slunce nemilosrdně pálí a pohyb po rozbředlém ledovci v odpoledních hodinách je nebezpečný. Sestup s námi absolvuje jeden mladý Polák, se kterým jsme se seznámili na vrcholu. Chtěli jsme ještě zdolat nedaleký Nordend, 4606 m vysoký vrchol, který je relativně blízko a výstup na něj není příliš složitý. Další 3 hodiny navíc na slunci a ke všemu bez vody, která nám došla, by však byly nad naše síly. Sestup až k našemu bivaku jsme zvládli za 3 hodiny. V dolní části ledovce už naštěstí tekla voda. Celou dobu jsme si však museli před úpalem chladit hlavy sněhem. V 16:00 jsme definitivně v bezpečí na našem bivaku. Značně unaveni celodenním výstupem, nicméně maximálně spokojeni. Hlavní cíl naší expedice je úspěšně za námi. Zbytek programu jsme oželeli, s tím, že si jeden den odpočineme na bivaku / nakonec jsme na dovolené/, a sníme zásoby jídla, které jsme si vynesli v potu tváře nahoru. Zároveň si užijeme nádhernou atmosféru hor. Vše vyšlo podle našich představ, pouze odpoledne se zkazilo počasí. Opět se přihnala silná bouře a napadlo i něco sněhu. Ve středu, kdy jsme absolvovali sestup zpět do Zermattu, však již bylo opět slunné počasí. Na sestupu při přechodu ledovce Grenzgletscher jsme se ještě stihli zúčastnit manévrů Swissarmy, které tam zrovna probíhaly. Po krátké prohlídce Zermattu jsme byli v 18:00 zpět na parkovišti u auta.

A jak dopadla druhá část naší výpravy, Pavel Dvořáček s Martinem? Dufourspitze se jim zdál příliš těžký. Zvolili si tedy o něco nižší, 4221 m vysoký skalnatý vrchol Zinalrothorn. Asi 100 m pod vrcholem jim „došlo.“ Vymlouvali se, že tam byl sníh a led. Někdo jim poradil, že pěkný kopec je Weisshorn. Vydali se tedy na něj. Normálka jim přišla moc lehká, zvolili si tedy obtížnější lezeckou cestu východní stěnou obtížnosti IV přes bivak Schali. Vrchol zdolali, při cestě dolů však zabloudili a na chatu Weisshorn Hütte se dostali až v 1:00 v noci. Když svůj lezecký úspěch konzultovali s horskými vůdci, ti prohlásili něco jako „impossible“. Asi chtěli klukům naznačit, že lezou úplně nemožně. Vzhledem k tomu, že vrcholu dosáhli, myslím, že našemu oddílu jakož i České republice ostudu neudělali. Ve čtvrtek ráno jsme je naložili v Randě /horské středisko nedaleko Zermattu/ a vydali se zpět směr ČR. V pátek ráno jsme dorazili na Vysočinu, kde jsme v průběhu dne vylezli ještě několik pěkných cest. Večer v 19:00 jsme

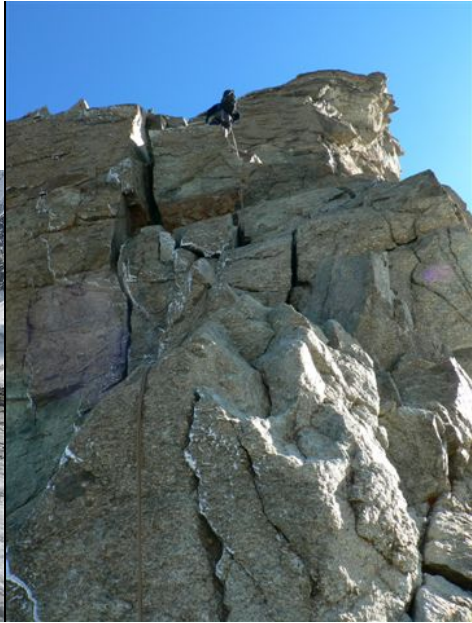
definitivně zpět v Hranicích. Závěrem bych chtěl vyzvednout výkon nováčka v naší expedici Pavla Mráze, který výstupy v podobných velehorách absolvoval poprvé a stal se velmi platným členem naší výpravy.

V. Žabíček

Petr Spilka

Horomateriál k zapůjčení ze skladu

stav k 1.1.2007

Evidence TJ	
Mačky	2 ks
Lopata BCA + sonda 2,4 m	1 ks
Lopata NIC IMPEX + sonda	1 ks
Vysílačka	1 sada

Evidence HO	
Cepín Stubai	1 ks
Výškoměr sportovní	1 ks
Skoba	14 ks
Horolezecká přilba	2 ks
Ledovcový šroub	3+1 ks
Lano statika 80 m	1 ks
Lano statika 40 m	1 ks